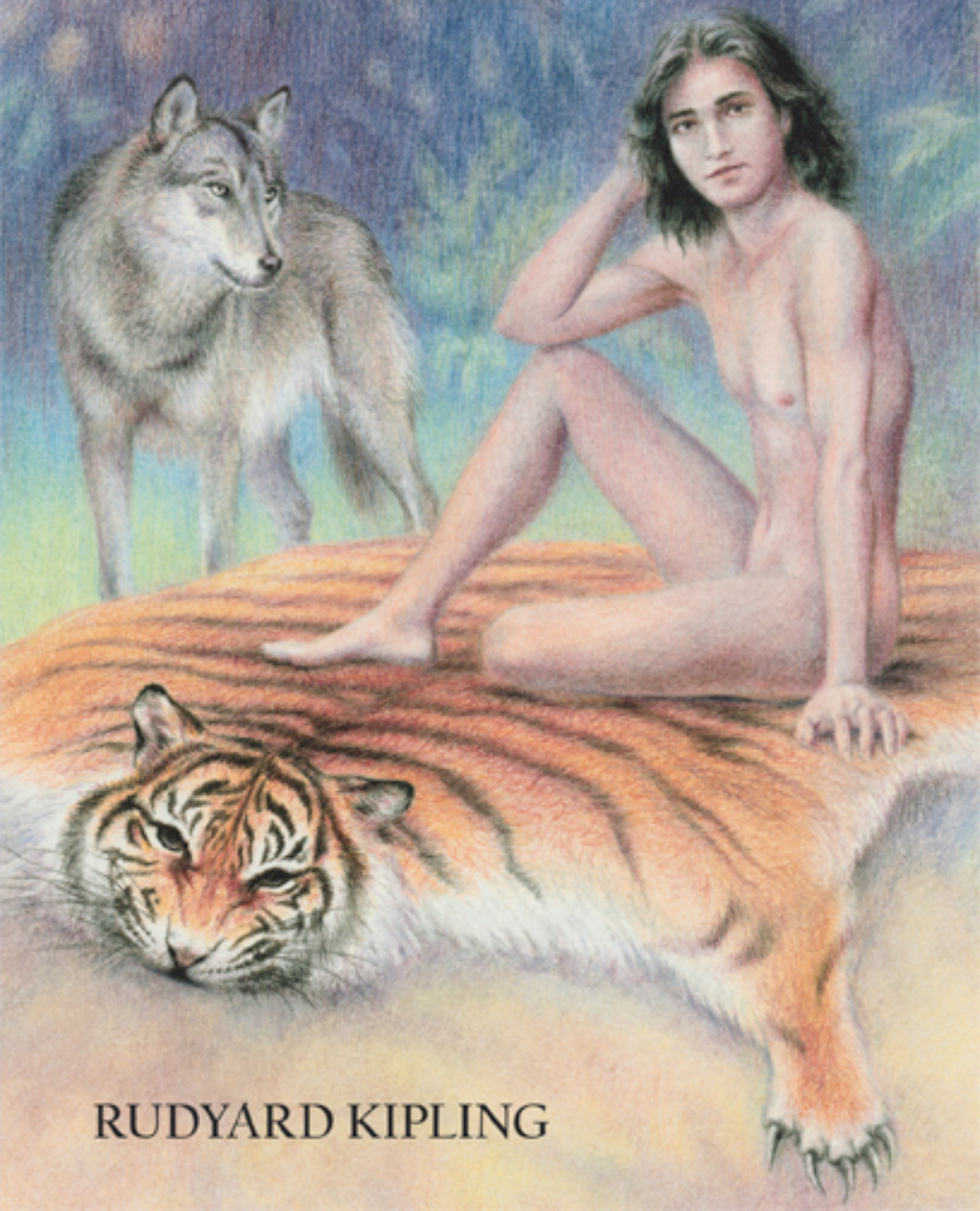

MAUGLÍ

RUDYARD KIPLING

MAUGLÍ

Rudyard Kipling
MAUGLÍ

upravila Jitka Škápíková

Copyright © Fortuna Libri, 2015
Copyright © Jitka Škápíková, 2015
Illustrations and Cover design © Petr Minka, 2015

ISBN 978-80-7321-986-4

Mauglího bratři

Bylo sedm hodin večer a hory sálaly teplem. Otec vlk se probudil z odpoledního spánku, podrbal se, zív a ospale si protahoval tlapky jednu po druhé. Matka vlčice se pohodlně rozvalovala a dlouhý šedý čenich měla položený přes svá čtyři dovádějící a kňučící mláďata. Do jejich doupěte v jeskyni dopadl první měsíční paprsek.

„Je čas vyrazit na lov,“ řekl otec vlk a chystal se seběhnout z pahorku. Vtom se před jeskyní mihl drobný stín s huňatým ohonem a zakňučel:

„Mnoho štěstí, nejvznešenější ze všech vlků! A mnoho štěstí vašim urozeným dětem! Ať jim narostou silné bílé zuby a ať nikdy nezapomínají na ty, kdo mají hlad!“

Byl to šakal Tabákí. Indičtí vlci Tabákím opovrhují, protože všude běhá, lumpačí, dělá samé nepříjemnosti a roztrušuje pomluvy. A to všechno proto, že se žíví zbytky masa, kostí a kůží ze smetišť. Ale zároveň se ho všichni bojí, protože když to do Tabákího vjede, je lepší mu jít z cesty. Nikoho se nebojí, pobíhá po lese a každého na potkání kouše. Když Tabákího popadne záchvat zuřivosti, prchá před ním i sám tygr.

„Jen pojď dál,“ pozval ho otec vlk upjatě, „ale jak vidíš, nemáme tu nic k snědku.“

„Tvor tak skromný, jako jsem já, vezme za vděk i suchou kostí,“ řekl Tabákí, „Copak si můžeme my šakalové vybírat?“ A už šupl do hloubi jeskyně, našel kůzlečí kost, na které bylo ještě trochu masa, sedl si a s chutí se pustil do jídla.“

„Děkuji pěkně, to je ale žrádýlko!“ mlaskl a olízl si tlamu. „Jak vidím, dětičky vám rostou do krásy! Ty mají ale kukadla! Jak by ne, jsou přece celé po rodičích, to se pozná na první pohled!“ Tabákí si chvíli se škodolibou radostí vychutnával rozpaky vlčího páru, a pak pokračoval: „Jestlipak už jste slyšeli o tom, že velký Šér Chán se rozhodl změnit revír? Říkal, že příští měsíc chce lovit v našich horách.“

Tygr Šér Chán žil asi dvacet mil odtud u velké řeky.

„Na to nemá právo!“ zavrčel otec vlk. „Podle zákona džungle nesmí změnit loviště, aniž by o tom dal předem vědět! Zaplaší nám všechnu zvěř!“

„Nadarmo mu jeho matka neříkala Pajdo,“ pronesla zvolna matka vlčice. „Od narození se nemohl postavit na jednu nohu. Proto loví jenom skot. Vesničané od velké řeky na něj mají vztek. Teď si přijde sem, aby naštvál i naše vesničany! Budou ho honit v džungli, pak zapálí všude kolem trávu a nakonec budeme muset s dětmi utéct i my. To mu teda pěkně děkujeme!“

„Mám mu to vyřídit?“ zeptal se Tabákí s nevinným úsměvem.

To už otec vlk nevydržel: „Ven!“ zařval. „Jdi si za svým pánem!“

„Jdu,“ řekl klidně Tabákí. „A vy nastražte ušiska, Šér Chán už není daleko. Brzy se uvidíte. No, tak nashle, přátelé!“

Z houští od potoka se ozvalo mrzuté a táhlé skučení tygra, který nic nechtyl.

„To je ale mizera!“ řekl otec vlk. „Přítáhne si sem, a ani se nesnaží být zticha! Vyplaší nám kořist. Naši srnci nejsou tak hloupí jako ti jeho tlustí býčci od řeky.“

„Pst! Slyšíš? Dneska Šér Chán neloví býčka ani srnce,“ šeptla matka vlčice. „Honí člověka!“

Skučení se proměnilo ve zlověstné vrčení. Zdálo se, jako by přicházelo ze všech stran zároveň. Takový řev vyleká každého, kdo ho uslyší. Dřevorubci, kteří spí pod širým nebem, pak ze strachu vběhnou tygroví rovnou do tlamy.

„Člověka!“ Otec vlk vycenil bílé zuby. „Fuj! Copak není dost brouků a v tůních dostatek žab? To si musí smlsnout na člověku, a zrovna na našem území?“

Zákon džungle, který není pro legraci, přísně zakazuje všem zvířatům požírat lidi. Jedna výjimka by se ale našla: pokud zvíře vraždí člověka, aby ukázalo svým dětem, jak se zabíjí. V tom případě ovšem musí lovit mimo revír své smečky. A to proto, že se pak dřív nebo později objeví bílí muži na slonech, se zbraněmi a se stovkami domorodých sluhů, kteří nesou gongy a pochodně. No a pak to odnese celá džungle. Zároveň to zvířata vidí tak, že člověk je nejslabší a nejbezbrannější ze všech živých tvorů a pro lovce není důstojné, aby se ho vůbec dotkl. Navíc se říká – což je ostatně pravda –, že kdo žere lidi, dostane prašivinu a vypadají mu zuby.

Šér Chánův řev byl čím dál hlasitější. Byl to tygří povel k útoku. Hned nato šelma bolestně zavyla.

„Netrefil,“ řekla matka vlčice. „Copak se stalo?“

Otec vlk vyběhl před jeskyni a slyšel, jak Šér Chán zuřivě nadává a válí se v křoví.

„Ten hlupák skočil do ohně, který rozdělal drvoštěp, a spálil si tlapy,“ zabručel otec vlk. „Tabákí je s ním.“

Matka vlčice zastříhala uchem. „Pozor! Něco jde sem k nám nahoru.“

V hustém křoví to zapraskalo. Otec vlk se přikrčil a chystal se ke skoku. A když uviděl, na co se vrhá, zarazil se uprostřed skoku a dopadl na zem skoro tam, odkud se odrazil.

„Člověk!“ vyštěkl. „Lidské mládě. Podívej se, matko!“

Přímo před ním stálo nahé hnědé děcko, které se sotva naučilo běhat. Přidržovalo se nízké větve. Tak droboučké a kudrnaté stvořeníčko se jen sotvakdy

objevilo v noci před vlčí slují. Hledělo otci vlkovi do tváře a smálo se.

„Tohle je tedy lidské mládě?“ ptala se nedůvěřivě matka vlčice. „Ještě jsem nikdy žádné neviděla. Přines je sem.“

Vlci jsou zvyklí přenášet v tlamě svá mláďata, aniž by jim ublížili. A tak otec vlk vzal opatrně do zubů dětské tělíčko a položil ho do doupěte mezi svá mláďata, vlčici přímo pod čumák. Matka vlčice ho očíhala a pak řekla skoro něžně:

„Je tak maličký! A nahatý. A hele, jak je odvážný!“

Hošík se neohroženě prodíral mezi vlčaty a odstrkoval je, aby se dostal co nejbliž k teplému kožíšku vlčice.

„Podívej, táto, on ode mě začal pít!“ řekla matka tiše. „Chudáček, musí mít hrozný hlad. Lidské mládě a živí se spolu s vlčaty! Kdo to jakživ viděl?“

„Tu a tam jsem o něčem podobném slyšel, ale za mých časů se v naší smečce nic podobného nestalo,“ zavrčel otec vlk a prohlížel si děcko. „Je opravdu úplně holé, nemá žádnou srst, a kdybych chtěl, zašlápnu ho jednou nohou. Ale ono se na nás dívá a nebojí se!“

Najednou se ve vchodu do jeskyně mihl stín a hned nato se ozval Tabákího hlas: „Pane můj, sem vběhlo, sem!“

V měsíčním světle se rýsovala hranatá hlava a široký krk. Tygr Šér Chán se cpal dovnitř. Za ním kňučel Tabákí: „Musí být uvnitř, pane!“

„Šér Chán nám svou návštěvou prokazuje velkou čest,“ křikl otec vlk a oči mu výhružně svítily. „Copak si přeje?“

„Chci svou kořist. Zaběhlo se mi sem lidské mládě,“ pravil Šér Chán. „Dejte mi je!“

Šér Chán byl vzteklý, protože ho bolely spálené tlapy. Ale otec vlk věděl, že vstup do sluje je příliš úzký, že se tudy tygr neprotáhne, a proto klidně odpověděl:

„My vlci jsme svobodní. Plníme jen rozkazy vůdce smečky, a ne nějakého pruhovaného vraha skotu. Lidské mládě je naše. Můžeme si s ním dělat, co se nám zlíbí.“

„A to bych se na to podíval! Povídám, vydejte mi to děcko!“ vztekal se Šér Chán. „U všech všudy, jak dlouho tady mám stát s nosem ve vašem smradlavém brlohu kvůli tomu, co mi právem patří?“

Tygří řev se rozléhal jeskyní jako hromobití. Matka vlčice ze sebe setřásla mláďata a popošla ke vchodu. Hleděla Šér Chánovi přímo do tváře a oči jí ve tmě svítily jako dva zelené měsíčky.

„Tak poslyš, co ti říkám já, Rákšasí, Ďáblice! Lidské mládě je moje. Slyšíš dobře, pajdale? Moje! Nikdo mu nesmí ublížit! Bude žít a běhat a lovit s naší smečkou. Zapiš si za uši, ty lovče malých nahých mláďat, ty požíračí žab, ty vrahu ryb – nakonec bude honit tebe! A teď se odtud klid!“

Otec vlk poslouchal s údivem matku vlčici. Ta to ale umí jednomu nandat! Už málem zapomněl na to, jak ji získal v poctivém souboji s pěti jinými vlky. Ne nadarmo jí všichni říkali Ďáblice. Šér Chán by se byl pustil s otcem vlkem do křížku, ale před matkou vlčicí měl respekt. Viděl, že je v nevýhodě, a tak raději couvl a zařval:

„Každý pes štěká na svém vlastním dvoře! Uvidíme, co tomu řekne smečka. Mládě je mé a já ho dostanu, vy zloději s huňatým chvostem!“

Matka vlčice si lehla celá udýchaná ke svým mláďatům a otec vlk řekl vážně:

„Šér Chán má pravdu. Hlavní slovo má smečka. Opravdu si to mládě chceš nechat, mámo?“

„To si piš!“ zafuněla Rákšasí. „Přišlo sem v noci, nahé, opuštěné, bezbranné a hladové. A přitom má kuráž! Podívej, už zas odstrčilo jedno z našich dětí stranou, aby se ode mě mohlo napít mléka. Ten chromý vrah by ho byl zdávil! Samozřejmě že si ho chci nechat!“ Matka vlčice dítě jemně olízla. „No tak, pšš, pšš, lež tiše, žabičko. Ano, budu ti říkat Mauglí, Žabko. A to ti povídám: přijde doba, kdy ty budeš honit Šér Chána, jako on honil tebe.“

„Ale co tomu jen řekne smečka?“ pronesl vážně otec vlk.

Matka vlčice na to neodpověděla nic a dál si hleděla jen svých dětiček, kterých teď bylo o jedno víc.

Zákon džungle praví, že pokud se vlk ožení, smí se odtrhnout od smečky. Jakmile však dorostou jeho mláďata natolik, že se mohou postavit na nohy, musí je přivést do společné rady, která se schází obyčejně za měsíčního úplňku. A tam je vlčí smečka obřadně přijme mezi sebe. A tak otec vlk jednoho dne přivedl svá mláďata i s Mauglím a matkou vlčicí na Poradní skálu. Byl to skalnatý pahorek a vešlo se na něj nejmíň sto vlků. Akéla, starý šedivý vlk, který byl ze všech nejchytřejší a nejsilnější, a proto se stal vůdcem smečky, se rozvaloval na svém balvanu. Kolem něho sedělo víc než čtyřicet vlků všech velikostí a barev,

od rezavě šedých stařešinů, kteří uměli sami skolit jelena, až po mladé, tříleté černé vlky, kteří měli za to, že by to jistě zvládli taky.

Na pahorku se toho moc nenamluvilo. Mláďata se převalovala a dováděla uprostřed kroužku svých otců a matek. Tu a tam popošel některý starší vlk k mláďatům, jedno z nich něžně očichal a vrátil se potichoučku na své místo. Jindy postrčila matka své mládě do měsíčního světla, aby si byla jistá, že ho nikdo nepřehlédne.

Akéla zavolal ze svého skaliska: „Ctěme zákon vlčí smečky!“

Několik starostlivých matek opakovalo: „Ctěme zákon, ctěme zákon!“

Ve vhodné chvíli otec vlk postrčil Mauglího, Žábu, jak mu říkali, do středu kruhu. Tam chlapec seděl, smál se a hrál si s oblázky, lesknoucími se v měsíčním svitu.

Akéla ani nezdvihl hlavu a stále opakoval svůj jednotvárný proslov: „Ctěme zákon. Ctěme zákon vlčí smečky!“

Vtom se ozval Šér Chánův temný hlas: „Co je vlčí smečce po lidském mláděti? Dejte mi je, je moje?!“

Akéla ani nezastříhal ušima a řekl jen: „Ctěme zákon! Co je vlčí smečce po rozkazech cizince?!“

Sborem se rozlehlo hluboké vrčení. Mladý čtyřletý vlk zopakoval Šér Chánovu otázku: „Co je vlčí smečce po lidském mláděti?“

Zákon džungle stanovuje, že v případě sporu o přijetí mláděte do smečky se musí za děcko přimluvit alespoň dva členové smečky, ale nesmí to být jeho rodiče.

„Kdo se přimlouvá za toto mládě?“ ptal se Akéla. Žádná odpověď.

Matka vlčice se přichystala k souboji. Věděla, že kdyby k němu došlo, byl by to její poslední.

Vtom se postavil na zadní nohy Balú, starý, ospalý hnědý medvěd. Vyučoval vlčí mláďata zákonům džungle. Volně si chodil, kam se mu chce, protože se živil jen ořechy, kořínky a medem.

„Lidské mládě – lidské mládě?“ zamručel Balú. „Já se za ně přimlouvám. Lidské mládě nám nemůže uškodit. Nechte ho běhat se smečkou a přijměte ho mezi sebe. Budu ho učit s ostatními.“

„Potřebujeme ještě jeden hlas,“ pravil Akéla. „Kdo dál se přimlouvá?“

Doprostřed kruhu padl černý stín. Byl to Baghíra, pardál s inkoustově černou srstí, která se mu leskla jako hedvábí. Každý Baghíru znal a nikoho nenapadlo zkřížit mu cestu. Byl prohnáný jako Tabákí, udatný jako divoký buvol a bezohledný jako poraněný slon. Ale hlas měl sladší než lesní med a kožich měkčí než labutí peří.

„Akélo,“ zavrnl pardál, „nemám právo mluvit do vašich věcí, avšak zákon džungle praví, že je-li nějaká pochybnost o novém mláděti, může být jeho život vykoupen. Za jakou cenu zákon nestanovuje. Mám pravdu?“

„Ano! Ano!“ volali mladí, vždycky hladoví vlci. „Slyšte Baghíru. Mládě může být vykoupeno! Je to v zákoně!“

Baghíra pokračoval: „Je mi za vás hanba, když pomyslím, že chcete zavraždit takové holátko! Když nic jiného, může vám být užitečné při lovu, až doroste.“

Balú se za něj přimluvil a já k jeho slovům přidám výkupné. Půl míle odtud leží tlustý vůl, pošel teprve nedávno. Jestli chcete, zavedu vás k němu. Tak co! Ještě něco stojíte v cestě tomu, abyste mezi sebe přijali to lidské mládě?“

Nato se hned ozvalo dvacet hlasů: „Nám je to jedno. Ať je mládě přijato. Jak nám může ublížit nějaká holá žába? Ať běhá se smečkou. Beztak dlouho nevydrží. Nepřečká zimní deště, nebo chcípne z vedra. Kde je ten vůl, Baghíro?“

Mauglí byl zabraný do hry s oblázky a nevnímal si, že vlci přicházejí jeden za druhým a očichávají ho. Konečně všichni odběhli pro mrtvého vola, zůstali tu jen Akéla, Baghíra, Balú a Mauglího vlčí pěstouni.

„Odveď děcko odtud,“ řekl Akéla otci vlkovi. „Vychovej ho, jak se sluší a patří.“

Šér Chán řval do noci. Zuřil, že mu nevdali Mauglího.

„Jen si řvi,“ mručel si Baghíra do vousů. „Ještě se pro toho naháče něco nařveš. Jako bych neznal lidi!“

Když byl Akéla mladý, dvakrát spadl do vlčí pasti a jednou dostal výprask, že div nevypustil duši. Věděl tedy o lidských způsobech své. „Dobře to dopadlo,“ řekl. „Lidé a jejich mláďata jsou chytrí. Může se nám časem hodit.“

„To je pravda. Nikdo nemůže být věčně vůdcem smečky,“ odpověděl Baghíra.

Akéla neřekl nic. Myslel na to, že přijde čas, kdy každý vůdce smečky pocítí, jak jeho síly mizí, jak víc a víc slábne, a pak ho vlci zadávají. A přijde nový vůdce – aby byl také zadáven, až zestárne.

Tak byl Mauglí přijat do vlčí smečky za cenu vola od pardála Baghíry a díky přímluvě medvěda Balú.

Deset nebo jedenáct let vyrůstal Mauglí mezi vlky. Zatímco z mláďat se stali dospělí vlci, on byl pořád ještě děcko. Otec vlk ho učil, jak to v džungli chodí, co znamená který šustot v trávě, zavanutí teplého nočního vzduchu, skřek sovy nad jeho hlavou, zaškrábání drápů netopýra, který usedl na chvíli na strom, plesknutí té nejmenší rybičky do vody. To vše mělo pro Mauglího právě takový význam, jako mají pro podnikatele pravidla chodu jeho továrny. Když se zrovna neučil, vyhříval se na sluníčku, spal, jedl a zase spal. Pokud se chtěl umýt, nebo když mu bylo horko, koupal se v lesních jezírcích. Dostal-li chuť na med – Balú mu totiž řekl, že med a ořechy jsou právě tak chutné jako syrové maso –, vylezl si pro něj na strom. Baghíra ho naučil, jak se to dělá. Usadil se na větví a volal: „Pojď sem ke mně, bráško!“

Zpočátku se Mauglí chytal větví jako lenochod, ale brzo se jimi proplétal skoro tak neohroženě jako opice. Zaujal také své místo při shromážděních smečky na Poradní skále. Zjistil, že každý vlk odvrací zrak, když se mu dívá upřeně do očí. Hleděl jim tedy do očí jen tak pro zábavu.

Jindy vytahoval přátelům z tlapek trny. Bodláčí, trní a ostřice totiž nadělají ve vlčích kožiších pěknou neplechu. Občas seběhl v noci dolů z pahorku k obdělávaným polím a zvědavě nakukoval vesničanům

do chýší. Lidí se však bál. Baghíra mu ukázal čtverhrannou železnou věc, která byla tak dobře zamas- kovaná v houští, že do ní málem šlápl. Řekl mu, že to je past.

Nejraději chodíval Mauglí s Baghírou až do tem- ného teplého srdce pralesa, aby tu prospal celý dus- ný den, a v noci se díval, jak Baghíra loví. Když byl Baghíra hladový, rdousil všechno, nač přišel. Mauglí to dělal po něm – až na jednu výjimku. Baghíra mu vysvětlil, že nesmí nikdy ublížit skotu. „Celá džungle je tvá,“ řekl Baghíra, „můžeš lovit všechno, nač ti síly stačí. Jen ne vola, kterého jsem dal jako výkupné smečce za to, že tě přijala mezi sebe. Tak zní zákon džungle!“

Mauglí rostl jako z vody. Matka vlčice mu mnoho- krát opakovala, aby nevěřil Šér Chánovi. Jednou se budou muset spolu utkat na život a na smrt. Mladý vlk by si byl tuto radu připomínal každou chvíli, ale Mauglí na ni zapomínal, protože byl pouze chlapec – ačkoli sám sebe by byl nazval vlkem, kdyby uměl mluvit lidskou řečí.

Šér Chán mu byl stále v patách. Akéla stárnul a slábl a chromému tygrovi se podařilo získat na svou stra- nu mladší vlky ve smečce. Táhli se za ním, protože jim nechával zbytky. Něco takového by Akéla nebyl nikdy dovolil, dokud byl při síle. Šér Chán se mladým vlkům vlichotil a v jednom kuse mluvil o tom, jak je možné, že si tak stateční a silní lovci dají líbit, aby je vedl umírající vlk a lidské mládě.

„Povídá se,“ říkal Šér Chán, „že prý se Žábě na sněmu nemůžete podívat do očí.“

A mladí vlci kňučeli a ježili srst.

Baghíra, který měl oči i uši všude, se o tom dozvěděl a varoval Mauglího, aby si dával na Šér Chána pozor. Mauglí se tomu jenom smál:

„Mám na své straně smečku, tebe i Balúa, který by se mě zastal, proč bych se bál?“

Byl parný den a Baghírovi to pořád leželo v hlavě. Snad proto, co nedávno zaslechl, nebo mu snad dikobraz Sáhí něco předpověděl, zkrátka, když byl s Mauglím hodně hluboko v džungli a chlapec ležel s hlavou zabořenou do jeho krásné černé srsti, řekl Baghíra:

„Bráško, kolikrát jsem ti už řekl, že je Šér Chán tvým nepřítelem?“

„Tolikrát, kolik je ořechů na této palmě,“ odpověděl Mauglí, který neuměl počítat. „Co je mi po tom? Šér Chán má jen dlouhý ocas a pěkně proříznutou hubu jako páv Mór. Chce se mi spát, Baghíro.“

„Teď není čas na spaní. Musíš být ostražitý. Určitě ti to řekl i Tabákí.“

„Che, Tabákí!“ odfrkl si Mauglí, „ten za mnou nedávno přišel a plácal něco o tom, že prý jsem jakési nahé lidské mládě a nejsem schopný nikoho ani pořádně hryznout. Tak jsem Tabákího chytil za ocas a mrštíil jsem s ním dvakrát o palmu, abych mu ukázal, jakou mám sílu!“

„To byla hloupost! Tabákí sice rád provokuje a vyvolává spory, ale nesmíš mu na všechno hned skočit. Lepší je vytáhnout z něj něco užitečného. Jistě by ti řekl, co má Šér Chán za lubem. Otevři oči, bráško.“

Akela je už starý a brzo přijde čas, kdy bude muset složit funkci. Většina vlků, kteří tě přijímali do smečky, zestárla a mladí vlci souhlasí s Šér Chánem, že pro lidské mládě není ve smečce místo.“

„Narodil jsem se v džungli,“ odpověděl Mauglí, „řídil jsem se zákonem džungle, a nenajdeš v naší smečce vlka, kterému bych byl nevyndal trn z tlapy. Jsou to mí bratři.“

Baghíra se natáhl a přimhouřil oči. „Bráško, sáhni mi pod bradu.“ Mauglí pod hebkou lesklou srstí nahmatat malou lysinu. „Nikdo v džungli neví, že já, Baghíra, nosím tuto památku – jizvu po řetězu. Víš, narodil jsem se mezi lidmi a moje matka mezi lidmi zemřela – v klecích královského paláce. Proto jsem tě vykoupil na sněmu, když jsi byl ještě bezbranné mládě. Ano, narodil jsem se mezi lidmi a krmili mě přes mříže z plechové misky. Až když jsem si jedné noci uvědomil, že jsem Baghíra, pardál, a ne lidská hračka, pořádně jsem zabral tlapou o hloupou závoru a upláchl jsem. Protože znám lidské způsoby, stal jsem se větším postrachem džungle než sám Šér Chán. Je to tak?“

„Ano,“ řekl Mauglí, „celá džungle se tě bojí. Všichni, kromě Mauglího.“

„Ty jsi lidské mládě,“ odvětil černý pardál velice něžně. „A jako jsem se já vrátil do džungle, tak se ty musíš jednou vrátit k lidem. Tam kam patříš. Ovšem pokud tě smečka nezabije.“

„Ale proč by mě někdo chtěl zabít?“ ptal se Mauglí.

„Podívej se na mě,“ řekl Baghíra a Mauglí se mu zadíval upřeně do očí. Za půl minuty odvrátil mohutný